

Věc C-303/05

Advocaten voor de Wereld VZW

v.

Leden van de Ministerraad

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce
podaná Arbitragehof (Belgie)]

„Policejní a justiční spolupráce v trestních věcech – Článek 6 odst. 2 a čl. 34 odst. 2 písm. b) EU – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Evropský zatýkácí rozkaz a postupy předávání mezi členskými státy – Sbližování vnitrostátních právních předpisů – Odstranění ověřování oboustranné trestnosti – Platnost“

Stanovisko generálního advokáta Ruiz-Jaraba přednesené dne 12. září 2006 I - 3638

Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 3. května 2007 . . . . I - 3672

Shrnutí rozsudku

1. *Předběžné otázky – Pravomoc Soudního dvora – Policejní a justiční spolupráce v trestních věcech*
(*Článek 34 odst. 2 písm. b) EU a čl. 35 odst. 1 EU*)

2. *Evropská unie – Policejní a justiční spolupráce v trestních věcech – Sbližování právních předpisů týkajících se justiční spolupráce*
(Článek 34 odst. 2 EU; rámcové rozhodnutí Rady 2002/584, čl. 31 odst. 1)
3. *Evropská unie – Policejní a justiční spolupráce v trestních věcech – Rámcové rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy*
(Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584, čl. 1 odst. 3 a čl. 2 odst. 2)
4. *Evropská unie – Policejní a justiční spolupráce v trestních věcech – Rámcové rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy*
(Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584, čl. 2 odst. 2)

1. Podle čl. 35 odst. 1 EU má Soudní dvůr za podmínek stanovených v tomto článku pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se platnosti a výkladu zejména rámcových rozhodnutí, což nezbytně znamená, že může být, i přes neexistenci výslovné příslušnosti k tomuto účelu, nucen provést výklad takových ustanovení primárního práva, jako je čl. 34 odst. 2 písm. b) EU, je-li Soudní dvůr vyzván k posouzení toho, bylo-li rámcové rozhodnutí právem přijato na základě posledně uvedeného ustanovení.

a postupech předávání mezi členskými státy, které stanoví sblížení právních předpisů členských států týkajících se justiční spolupráce v trestních věcech a, konkrétněji, pravidel týkajících se podmínek, postupů a účinků předávání odsouzených nebo podezřelých osob mezi vnitrostátními orgány za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí, nebylo přijato při nerespektování čl. 34 odst. 2 písm. b) EU.

(viz bod 18)

2. Rámcové rozhodnutí 2002/584 o evropském zatýkacím rozkazu

Článek 34 odst. 2 EU v rozsahu, ve kterém vyjmenovává a obecně definuje jednotlivé druhy právních nástrojů, které mohou být použity pro dosažení cílů Unie uvedených v hlavě VI Smlouvy o EU, totiž nemůže být vykládán tak, že vylučuje, aby se sbližování právních

předpisů členských států přijetím rámcového rozhodnutí na základě uvedeného odst. 2 písm. b) mohlo týkat jiných oblastí, než jaké jsou uvedeny v čl. 31 písm. e) EU, a zejména oblasti evropského zatýkacího rozkazu.

o EU, by mohl zbavit možnost přijímat rámcová rozhodnutí v oblastech dříve upravených mezinárodními smlouvami, která byla přiznána Radě, podstatné části jejího užitečného účinku.

(viz body 28–29, 37–38, 41–43)

Mimoto článek 34 odst. 2 EU rovněž tak nezavádí pořadí přednosti mezi jednotlivými nástroji, které jsou v tomto ustanovení vyjmenovány. Je-li pravda, že evropský zatýkací rozkaz mohl být rovněž předmětem smlouvy, do posuzovací pravomoci Rady spadá, aby dala přednost právnímu nástroji rámcového rozhodnutí, jakmile jsou splněny podmínky pro přijetí takového aktu.

3. Zásada legality trestných činů a trestů (*nullum crimen, nulla poena sine lege*), která je součástí obecných zásad práva, které jsou základem ústavních tradic společných členským státům, byla rovněž zakotvena několika mezinárodními smlouvami a zejména v čl. 7 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech. Tato zásada předpokládá, že zákon jasně stanoví trestné činy a tresty, které je potlačují. Tato podmínka je splněna, jestliže má procesní subjekt možnost se z textu příslušného ustanovení, a v případě potřeby z výkladu, který k němu podaly soudy, dozvědět, z jakých úkonů a opomenutí mu vzniká trestněprávní odpovědnost.

Posledně uvedený závěr není vyvrácen okolností, že podle čl. 31 odst. 1 rámcového rozhodnutí nahrazuje toto rámcové rozhodnutí ve vztazích mezi členskými státy od 1. ledna 2004 odpovídající ustanovení starších smluv týkajících se vydávání, které jsou uvedeny v tomto ustanovení. Jakýkoliv jiný výklad, který nemá oporu ani v čl. 34 odst. 2 EU, ani v jakémkoliv jiném ustanovení Smlouvy

V tomto ohledu čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy v rozsahu, ve kterém odstraňuje ověření požadavku oboustranné trestnosti u trestných činů uvedených v tomto ustanovení, není neplatný z důvodu porušení uvedené zásady legality trestných činů a trestů.

Účelem rámcového rozhodnutí totiž není harmonizace dotčených trestných činů, pokud jde o znaky jejich skutkové podstaty nebo o tresty, kterými jsou postihovány. Odstraňuje-li uvedený čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí ověřování oboustranné trestnosti u kategorií trestných činů uvedených v tomto ustanovení, jejich definice a použitelné tresty i nadále spadají do pravomoci práva členského státu vystavení, které, jak je ostatně uvedeno v čl. 1 odst. 3 téhož rámcového rozhodnutí, musí ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 EU a, v důsledku toho, zásadu legality trestných činů a trestů.

(viz body 49–50, 52–54)

4. Článek 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy v rozsahu, ve kterém odstraňuje ověření požadavku oboustranné trestnosti u trestných činů uvedených

v tomto ustanovení, není neplatný z důvodu porušení zásady rovného zacházení a zásady zákazu diskriminace.

Pokud jde totiž jednak o výběr třiceti dvou kategorií trestných činů uvedených v tomto ustanovení, Rada mohla mít za to, na základě zásady vzájemného uznávání a s ohledem na vysoký stupeň důvěry a solidarity mezi členskými státy, že buď z důvodu jejich vlastní povahy, nebo z důvodu uloženého trestu s horní hranicí sazby v délce nejméně tři roky patří dotčené kategorie trestných činů mezi kategorie, u nichž závažnost narušení veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti odůvodňují, aby ověření oboustranné trestnosti nebylo vyžadováno. Proto i za předpokladu, že by situace osob podezřelých ze spáchání trestného činu spadajícího do seznamu uvedeného v čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí nebo odsouzených za to, že se dopustily takového trestného činu, byla srovnatelná se situací osob podezřelých nebo odsouzených ze spáchání jiných trestných činů, než které jsou uvedeny v tomto ustanovení, je rozlišování v každém případě objektivně odůvodněné.

Co se týče dále skutečnosti, že by nedostatečná přesnost definice dotčených kategorií trestných činů mohla způsobit rozdílné provádění rámcového

rozhodnutí v jednotlivých vnitrostátních právních řádech, stačí uvést, že jeho předmětem není harmonizace hmotného trestního práva členských států a že žádné ustanovení hlavy VI Smlouvy o EU nepodřizuje použití evropského

zatýkácího rozkazu harmonizaci trestněprávních předpisů členských států v oblasti dotčených trestných činů.

(viz body 57–60)